

[H. P. Johansen.]

Lov. Jeg tror, at hvis det Ændringsforslag, som her er stillet, bliver vedtaget, vil Loven komme til at virke i høj Grad utilfredsstilende. Jeg kan i og for sig godt forstaa, at de Konservativer er vel tilfredse med de Ændringer, som her er Tale om, thi de har jo i det væsentlige, om end paa en anden Maade, faaet det gennemført, som de foreslog for 2 Aar siden i Folketinget: de har faaet en Paragraf, som gør det meget vanskeligt for et Landdistrikt at blive indlemmet i en Købstadkommune, naar Købstadkommunen ikke ønsker det. Jeg kan i og for sig ogsaa forstaa, at Venstre og Regeringen er gaaet med til det. Jeg antager, at de her har taget et Hensyn til deres Støtteparti — der maa jo ydes noget for noget, naar Venskab skal holdes, denne Regel gør sig ogsaa gældende i Politik. Men jeg maa sige, at det er vanskeligere for mig at forstaa de Radikales Standpunkt. Det er dog vist neppe helt overvejet, thi hvis Ændringsforslaget vedtages, kommer de Radikale til at gaa stik imod det Standpunkt, som de stod paa for 2 Aar siden. Den Gang vilde Partiet ikke være med til at vanskeliggøre, at et Arbejderkvarter kunde indlemmes i en Købstadkommune, men nu har de fulgt de to andre Partier i saa Henseende.

Bestemmelsen om, at Skatten kun maa dale gradvis igennem 15 Aar, skal jeg ikke berøre. Jeg motiverede jo vor Modstand imod den ved første Behandling, og jeg skal ikke gentage de Udtalelser, jeg da kom med. Jeg skal slutte med at tilraade, at man stemmer imod det stillede Ændringsforslag.

Hedegaard: Jeg skal som Medlem af Flertallet sige, at jeg i Udvalget har taget det Forbehold, at jeg vilde have Lov til her at sige et Par Ord om det stillede Ændringsforslag, navnlig Ændringsforslagets § 1, Nr. 1 og 3. Hvad jeg ønsker at sige om § 1, er, at jeg i Udvalget har rejst det Spørgsmaal, om den ikke havde en uheldig Affattelse, saaledes at man maatte faa den Opfattelse, at ved det nye Spørgsmaal, som en By var berettiget til at rejse under en verserende Indlemmelsessag, var det Kommissionen, der kom til at overveje og tage Bestemmelse om selve Indlemmelsesforholdet. I Udvalget var man imidlertid uenig med mig i mit Syn paa denne Affattelse. Man sagde, at det ikke kunde misforstaaes, at det selvfølgelig var Indenrigsministeren, der maatte tage Indlemmelsessagen paa sin Kappe, tage det fulde Ansvar for Indlemmelsen og træffe Afgørelsen,

medens som hidtil Kommissionen alene skulde være med til at bestemme Betingelserne for Overgangen. Naar jeg har taget Forbehold, er det for ved denne Lejlighed at faa det bekræftet her i Tinget af den højtærede Minister.

Maa jeg dernæst sige et Par Ord i Anledning af det ærede 6te Medlem for 4de Kreds' (H. P. Johansen) Udtalelser om Ændringsforslagets § 1 Nr. 1. Jeg maa se saaledes paa det, at denne Bestemmelse har faaet Tilslutning i Udvalget paa Betingelse af, at den angaar fremtidige Sager. Det er min bestemte Opfattelse, og Bestemmelsens Affattelse peger ogsaa derpaa, idet der staar: „Der skal da for hver Indlemmelsessag, hvis Ministeren skønner, at Sagen om den førstnævnte Indlemmelse bør fremmes, nedsættes en Kommission (jfr. nedenfor § 8)“. Altsaa, der skal nedsættes en Kommission. Det er en Bestemmelse, der angaar Fremtiden og ikke Forhold i Fortiden eller Nutiden, Forhold, som til Dels er ordnede med Hensyn til, hvorvidt Indlemmelse virkelig skal finde Sted.

I samme Forbindelse skal jeg sige om den foreslaaede § 2, at den jo er af ganske midlertidig Karakter. Jeg havde haft den Opfattelse, at denne Paragraf i og for sig var ganske unødvendig, idet der her ved Lovforslagets første Behandling i Landstinget af den højtærede Minister blev sagt, at han gerne ønskede, at Beboerne fik Lejlighed til at udtale sig og stemme om, hvorvidt de kunde ønske Indlemmelse under de ændrede Forhold. Man maatte altsaa bestemt faa den Opfattelse, at det var en Villighedshandling af den højtærede Minister, at de, som sluttede sig til Tanken om Indlemmelse, fik Ret til at udtale sig om de ændrede Forhold. Dette fremgaar ogsaa af Forhandlingen. Jeg skal saaledes pege paa, hvad Ordføreren udtalte her, Sp. 42 i Landstingets Forhandlinger, hvis jeg med Formandens Tilladelse maa læse det op:

„Jeg vil kun gøre den Bemærkning, at naar man ændrer de Bestemmelser, der vedrører Indlemmelsen af Landdistrikter i Købstæder, forekommer det mig, at Ret og Billighed tilsiger os, at vi indfører en Bestemmelse om, at der i Indlemmelsesspørgsmaal, der endnu ikke har fundet deres Afgørelse, aabnes Adgang for de paagældende Landdistrikters Beboere eller Vælgere, hvad man nu vil, til at udtale sig om, hvorvidt de fremdeles, efter at Vilkaarene er ændrede, fastholder deres Ønske om, at Indlemmelsen skal finde Sted.“